

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614200860
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1614200860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: N. P. I., I..W..V., X.: XX XXX XXX, I. I. C. D., N. XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, proti žalovanému : S. F., R.. XX.XX.XXXX, D. K. Q. Č.. XXX, V. U. I. X XXX,XX E. I. N., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 01.10.2019, č.k. 5C/599/2014-32, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 376,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 19.02.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok III).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 1 ods. 2, § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), e), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2 písm. g), § 4 ods. 2 písm. i) a § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), § 43a ods. 1, § 43a ods.1, § 44 ods. 2, § 52 ods. 1,3,4, § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie zdôvodnil tým, že zistil, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje zákonnú náležitosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Mal za to, že v zmluve nie je jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom dojednané kedy nastane konečná splatnosť úveru, keď zmluva v časti údaje o schválenom revolvingovom úvere pri splatnosti úveru uvádza počet splátok/ splatnosť - deň v mesiaci ako 18/14, z čoho je možné usudzovať, že počet splátok úveru je 18 a splatnosť splátky v mesiaci je k 14. dňu. Nemal za postačujúce uviesť dátum poslednej splátky úveru až v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Uvedenie tejto informácie až v oznámení a nie v samotnej zmluve nepostačovalo na splnenie náležitostí, ktoré má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Uvedené nie je možné nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úroku, prípadne odplaty. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie posúdil predmetnú zmluvu a považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko žalobca poskytol žalovanému preukázateľne sumu 1493,73 eur a žalovaný uhradil sumu 1116,87 eur, priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 376,86 eur (1493,73 eur - 1116,87 eur). Vo zvyšku súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

3. Keďže žalovaný bol v omeškaní s plnením peňažného dlhu, súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úrok z omeškania a to vo výške 8,05 % ročne z priznanej sumy 376,86 eur od 19.02.2015 t. j. odo dňa doručenia žaloby žalovanému (kedy mohol žalovaný plniť dlh po prvý krát) do zaplatenia, keďže žalobca súdu nepreukázal skutočnosť, kedy bolo zosplatenie úveru doručené žalovanému a kedy tento mohol zosplatený úver plniť po prvý krát. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal len z uplatnenej istiny. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 2 556,63 eur s príslušenstvom, žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 376,86 eur s príslušenstvom, žalovaný v časti o zaplatenie sumy 2179,77 eur s príslušenstvom, preto ustálil, že v konaní bol úspešnejší žalovaný, preto by mu teda právo na náhradu trov konania. Nakoľko si žalovaný náhradu trov konania proti žalobcovi neuplatnil a ani zo súdneho spisu mu vznik trov nevyplyva, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti výroku II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) , f) a h) C.s.p.. Uviedol, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol na základe nesprávneho právneho záveru o chýbajúcej náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. a prijal záver o bezúročnosti úveru a nesprávne rozhodol aj o náhrade trov konania. Poukázal na to, že zákon č. 258/2001 Z.z. neurčoval uvedenie „termínu“ konečnej splatnosti, ale len vymedzenie konečnej splatnosti. Zákon č. 258/2001 Z.z. nevymedzuje určenie tejto náležitosti ako „termín“ konečnej splatnosti, a taký právny výklad súdu prvej inštancie teda v zákone oporu rozhodne nemá a v jeho dôsledku vyžaduje vymedzenie náležitosti spôsobom, ktorý právna úprava nepožadovala. Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX požadovanú informáciu - konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru - obsahovala a vymedzovala ju spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali neoddeliteľnú súčasť. Požiadavka uvedenia konečnej splatnosti úveru bola splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166, pričom záver o bezúročnosti nadväzujúci na konštatovanie o neuvedení konečnej splatnosti odporuje rozhodovacej praxi. Súdny dvor EÚ vo veci C- 42/15 prijal výklad, podľa ktorého náležitosti vyžadované národnou legislatívou vo vzťahu k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré presahujú rozsah požiadaviek príslušnej smernice implementovanej do takejto národnej legislatívy, nemôžu byť vykladané ako dôvod bezúročnosti. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil: „ Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice“. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“. Vzhľadom k tomu, že podal odvolanie proti výroku vo veci samej, odvolanie smeroval aj voči výroku o náhrade trov konania (ako akcesorickému výroku závislému od rozhodnutia vo veci). Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe aj vo zvyšku vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov konania.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné potvrdiť.

8. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/ 2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru.

9. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

11. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 C.s.p.. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

12. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

14. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ťažisko odvolacích námietok žalobcu smeruje proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala určenie „termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že dotknutá zmluva nespĺňa zákonnú náležitosť uvedenú v § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z., t.z. neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru. V úverovej zmluve je uvedená výška mesačnej splátky (122,45 eur), pričom informácia o splatnosti úveru je uvedená nasledovne „18/14“. Pričom pod pojmom „splatnosť úveru“ vychádzajúc zo znenia zmluvy, je uvedené počet splátok /splatnosť - deň v mesiaci. Ako vyplýva z doslovného znenia predmetného ustanovenia, povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je termín konečnej splatnosti úveru. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený (alebo prinajmenšom presne určiteľný) časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ zákon používa pojem „termín“, znamená to, že zákonodarca mal na mysli presne určený alebo určiteľný čas. Zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru najlepšie zodpovedá jeho vymedzenie presným dátumom, t.j. uvedením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru. Akceptovateľné, hoci nie optimálne, je i vymedzenie konečnej splatnosti úveru určitým, presne ohraničeným časovým úsekom, napríklad 12 mesiacov alebo jeden rok odo dňa splatnosti prvej splátky a pod. Zákonnej požiadavke na obsiahnutie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere ale nezodpovedá jej vymedzenie prostredníctvom určitého dlhšieho časového úseku či obdobia, hoci aj ohraničeného na jeho začiatku a konci. Pokiaľ žalobca v zmluve uviedol, že splatnosť úveru je 18/14, takéto vymedzenie, i s prihliadnutím na to, že z obsahu zmluvy nemožno bez ďalšieho jednoznačne určiť ani deň prvej splátky úveru, takéto uvedenie splatnosti úveru nemožno považovať za dostatočne presné. Gramatický význam takto určeného času nezodpovedá pojmu termín, nakoľko nejde o konkrétny časový okamih, ktorý by bol určiteľný s presnosťou dostatočnou na naplnenie zmyslu zákona (v tomto prípade s presnosťou na konkrétny deň). Vymedzenie termínu splatnosti ako „18/14“ nezodpovedá účelu právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z., a nie je pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľný. Systematickým výkladom ostatných ustanovení predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom

úvere spolu s informáciou, kedy bol úver reálne poskytnutý síce možno dospieť ku konkrétnemu dňu splatnosti úveru (uvážiac počet splátok a deň splatnosti), avšak ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. nemožno vykladať tak, že stačí, ak sa k termínu konečnej splatnosti úveru dá dospieť výkladom (iných) zmluvných ustanovení. Tento termín musí byť jasne a presne vymedzený na jednom mieste v zmluve - v jednom jej ustanovení, čo v posudzovanej zmluve splnené nebolo. Hoci sa takýto striktný výklad môže zdanlivo javiť ako prílišný formalizmus, odvolací súd je toho názoru, že akékoľvek normy spotrebiteľského práva je potrebné vykladať vždy v prospech spotrebiteľa a vo vzťahu k dodávateľovi a jeho povinnostiam je potrebné dbať na ich mimoriadne dôsledné plnenie. Pokiaľ zákon vyžaduje uvedenie termínu, nie je možné za dodržanie zákona považovať uvedenie doby, resp. časového úseku, navyše s neurčitou dĺžkou. Uvedené nie je možné nahradiť ani s odkazom na oznámenie veriteľa o schválení úver (čl. 5). Nakoľko zákon o spotrebiteľských úveroch na to, aby veriteľovi prináležali úroky a poplatky, vyžaduje kumulatívne naplnenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z, sankcia, v zmysle ktorej sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, nastupuje už ako následok nesplnenia čo i len jednej z nich.

15. Dôvodnosť podaného odvolania žalobca odvodzoval aj od naplnenia odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b) a d), C.s.p., avšak ich naplnenie bližšie nešpecifikoval. Preskúmaním rozhodnutia súdu prvej inštancie nemal odvolací súd za preukázané, že by súd prvej inštancie svojim procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva a nezistil, že by konanie pred súdom prvej inštancie malo inú vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Na základe vyššie uvedených záverov odvolací rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1,2 C.s.p., potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko žalovanému trovy odvolacieho konania z obsahu spisu nevyplývali, rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).